

прегазило“ или „легалистичком фикцијом“ коју, као незгодну сметњу, једноставно треба игнорисати. Одбацујући ове политичке, инструменталне квалификације устава, уставни суд је дужан да буде *in totum* лојалан уставу, само и једино уставу. Лојалност уставу је, дакле, заједничка премиса за све уставне судове.

Изван уставом утврђених или њему иманентних, за уставни суд не смеју да постоје никакви наводно објективно виши, претпостављени, стварни или тобожњи национални интереси, вредности и циљеви због којих би се устав прогласио „легалистичком фикцијом“ нити би очигледна дискрепанца између Устава и уставне стварности могла да примора уставни суд да одустане од ове премисе. Све док уставна норма поседује квалитет највишег важећег права, док је, дакле, највише рангирано право, њено поштовање, примена и заштита морају да буду главни и једини задатак уставног суда. Ако, пак, реалност доиста искључује могућност усклађивања закона са уставом или решавање другог уставног конфликта сагласно уставу, као, на пример, у случају тзв. Бриселских споразума (agreements), закљученим уз посредовање Европске уније са привременим институцијама самоуправе на Косову, приморавајући Уставни суд да привремено одступи, односно застане са поступком, онда се устав мора што пре променити и прилагодити драматично промењеној уставној стварности и њеним манифестационим правним изразима за које се тврди да тобож иду у сусрет реалности. Уосталом, ни Уставни суд ни влада са њеном парламентарном већином не могу дуже време нити игнорисати нити одузети и присвојити право народа да сам одлучи о промени властите правне одлуке која ће бити основ његове нове политичко-правне егзистенције.

2. Стандардизовање функција и компетенција уставног правосуђа.

Надлежност уставних судова постепено се ширила, а добар пример који доказује такав процес јесте уставни суд Аустрије. У тражењу одговора на питање разврставања конкретних функционалних надлежности уставног суда мора се свакако поћи од уставних норми појединих држава којима се утврђују те надлежности. Већина уставних судова прихватила је стандардне надлежности уставних судова, осим уставне жалбе, тако да се разлике међу њима више односе на начин и степен (не)остваривања тих надлежности у пракси, интелектуални стил и приоритете које поједини уставни судови следе, него на значајнија одступања од теоријског модела уставног правосуђа. Док су се неке компетенције, нормативна контрола, на пример, свуда у потпуности афирмисале, друге су негде остале само у надлежности уставног суда на папиру.

Надлежност уставне контроле изворно је имала задатак да одржи расподелу функционалних овлашћења у федералној држави, што значи уставом успостављену вертикалну поделу власти. Овај задатак уставног правосуђа сада је у другом плану, односно конзумиран је општом